

en Forhøielse af Afgiften af 150 pCt. For den anden Hund, naar der holdes flere, betales der, naar den er under 16 Tommer, 10 Kr., hvad der altsaa ogsaa er en Forhøielse af 150 pCt., men naar den er over 16 Tommer, betales der 20 Kr. for den, altsaa en Forhøielse af 400 pCt. af Afgiften, naar jeg, som sagt, hvad jeg har gjort her, gaar ud fra det Middeltal, som Udvalget har nævnt i Betænkningen, nemlig 4 Kr. Men dermed er man nu ikke færdig med Forhøielsen. Saa kommer man til Extraforhøielsen i § 5, som nu efter Udvalgets Forslag er gaaet over til at rykke op til at blive § 4. Denne Extraforhøielse i Folge Lovforslagets nuværende § 5, som altsaa skal blive § 4, gaar ud paa, at Hundeeiere, der ere Medlemmer af en Andens Husstand, skulle erlægge det Dobbelte af den i de foregaaende Paragrafer bestemte Afgift. Denne Extraforhøielse stiller sig saaledes. Naar der i Kjøbenhavn kun holdes een Hund, og den ikke er over 16 Tommer, betales der for den 20 Kr. — det er 100 pCt.s Forhøielse — men er den over 16 Tommer, betales der 40 Kr. — hvilket er en Forhøielse af 300 pCt. af den nuværende Afgift. Hvad den anden Hund angaar, naar der holdes to, og det gjælder ogsaa om de følgende, naar der holdes flere end to, skal der for denne, naar Hunden ikke maaler over 16 Tommer, betales 40 Kr. om Aaret — det er en Forhøielse af 300 pCt. af den nuværende Afgift — og maaler Hunden over 16 Tommer, skal der betales 80 Kr. — det er en Forhøielse af 700 pCt. Dette altsaa i Kjøbenhavn. Jeg skal, paa Grund af den Usikkerhed, der kan være i Beregningen, da man ikke har nogen fast Afgift for Kjøbstæder og Handelspladser, men Afgiften kan variere efter Kommunalbestyrelsernes Bestemmelser, ikke gennemføre Beregningen for denne Extraforhøielse for Kjøbstædernes og Handelspladsernes Bedkommende. Maaſte jeg paa dette Sted turde indsthyde, at naar Ordføreren bemærkede, at Hensigten med den nuværende § 5 var den milde, at Bedkommende, som er Medlem af en Andens Husstand, skulde komme til at betale noget Mere, naar denne Paragraf staar der, saa er det dog muligt, at Udvalget der kan have taget noget feil. Thi jeg veed ikke, naar der holdes flere Hunde i en Husstand, hvorfors den ene Søn skulde sige: det er min Hund, og den anden Søn om den anden Hund: det er min Hund, og naar der er tre Hunde, Datteren saa skulde sige, at den tredje er hendes. De sige naturligvis, at de Hunde allesammen tilhøre den, der er Hovedet for Husstanden, og saa kommer man

ikke til denne Extraforhøielse, og jeg veed ikke, hvorledes dette skulde kontrolleres. Men jeg kommer nu til Sandet. Ja, der har Udvalget jo ganske vist været noget spændablere, der er det gaaet op til de 20 Tommer igjen, og naar den første Hund ikke maaler over 20 Tommer, er den fri, men maaler den over 20 Tommer, skal der betales 3 Kr. for den aarlig; holdes der flere Hunde i samme Husstand paa Sandet, skal der betales for dem Alle og efter de Regler, som ere nævnte, 3 Kr. for hver, naar de ere under 20 Tommer, og naar de ere over 20 Tommer, 5 Kr. Dette er altsaa at lægge en fuldstændig ny Skat paa Landboerne. Her er ikke Tale om en Forhøielse af nogen tidligere Afgift, da en Saadan som bekendt slet ikke eksisterer. Jeg skal indsthyde den Bemærkning, at det vist vilde have været meget hensigtsmæssigt, om Udvalget her havde truffet en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med Hvalpene, til hvad Tid de skulle begynde at regnes for modne til at nødvendiggjøre et Hundetegn. En saadan Bestemmelse have vi nemlig ikke noget Sted og heller ikke i Lovforslaget. Man har for Kjøbenhavns og Forstæders Bedkommende i Plakaten af 4de Oktober 1815 den Regel, at der skal Løses Tegn til Hvalpene, inden de blive 2 Maaneder gamle. Den samme Bestemmelse haves for Kjøbstæderne i Plakat af 29de Oktober 1824, men for Landets Bedkommende har man ingen Bestemmelse i den Retning, og Udvalget har heller ikke givet os nogen, saa det bliver et aabent Spørgsmaal. Jeg tror ikke, det vil være heldigt, om det skal afgjøres i Almindelighed efter Lovens Analogi, det var vist bedre, om der var sagt noget Bestemt derom. Saa indholdes der nogle Bestemmelser i Lovforslagets § 6 om visse Tilfælde, i hvilke der ingen Afgift skal svares af Hunde, nemlig naar de bestandig holdes lænkede eller indeluktede paa en affpærret Plads eller i Gaardsrum. Men dersom det skulde hændes, at en saadan Hund kom op i Stuen, saa er den ikke fritagen for Afgift. Det har Udvalget ikke sat til, og jeg tror ikke at feile i, at det er Meningen, at det heller ikke skal være saaledes. Altsaa, jeg vil ikke tale om en Hund, som bestandig holdes indelukket i Stuen, der staar ikke Noget om, at den skulde være afgiftsfri; men selv saadanne Hunde, som ere afgiftsfri efter § 6, ville blive pligtige til at svare Afgift, dersom man lader dem komme ind i sin Stue en Gang imellem. Det er efter min Mening en meget smuk Bestemmelse. Der er imidlertid endnu en Bestemmelse i § 6, som jeg vil tilstaa, at jeg dog sætter mere Pris paa. Det er